

Olga Masiuk

Tydzień Kon- stan- cji

Olga Masiuk

Tydzień Kon- stancji

rysunki Ewa Stiasny

Wydawnictwo Dwie Siostry, Warszawa 2008

Wujek Rysiek mówi, że każdy dzień jakoś wygląda. A mama mówi, że wujek Rysiek to taki... ten, no... ona jakoś tak mówi... falo... felo... Nie. Jak to było? A, już wiem! Filozoś! Nie, to też nie tak, ale wiem, że to miało coś wspólnego z ciocią Zosią, która jest żoną wujka Ryśka. Ale chyba jednak nie filozoś... nie... Muszę zapytać mamę.

– Mamo!

– Słucham, Konstancjo.

– Mamo, jak ty nazywasz wujka Ryśka?

– Normalnie – Rysiek, Ryszard, przecież wiesz.

– Tak, wiem, ale mówisz, że on jest taki... filocośtam.

– Nie, ja przecież nie...

Czyżby mama nie pamiętała? Przecież często mówi, że wujek jest tym... filozosiem. Nie, znowu nie tak...

– Mamula, jak to było? To słowo?

– Filozof, Konstancjo, ale prosiłam cię tyle razy, żebyś nie powtarzała...

s^oB ta

Właśnie! Filozof! Wujek Rysiek to taki filozof! Mamulina twierdzi, że filozof to człowiek, który mówi tak, że nikt go nie rozumie. Nie wiem, dlaczego tak twierdzi, bo ja zawsze rozumiem, co mówi wujek Rysiek. Chyba że mówi cicho albo po japońsku. Bo wujek umie mówić po japońsku! I właśnie on mi powiedział, że każdy dzień inaczej wygląda.

Ja nie wiem, co to znaczy, bo ja nie widzę. Mam zepsute oczy. Od zawsze. Taka się już urodziłam. Moje oczy są wyłączone. Wujek mówi, że wyłączone jak pstryczek od światła – „pstryczek-elektryczek”. Jak w wierszyku: „Jak tym pstryczkiem zrobisz pstryk, to się ciemno robi w mig”. Ci, którzy mają włączony pstryczek, wiedzą, że każdy dzień jakoś wygląda. Ja nie. Ale moim zdaniem każdy dzień inaczej pachnie i dlatego z łatwością je rozpoznaję. Na przykład...

...na przykład sobota pachnie szarlotką i babcią Florą. Bo w soboty zostaję u babci. Ona mnie czesze i właśnie wtedy czuję te zapachy. Bywają różne, bo babcia pachnie tym, co robi na obiad. Najgorzej, jak obiera cebulę.

Babcia była fryzjerką i dlatego lubi mnie czesać. Mówi, że jestem jej ostatnią klientką. Ma jeszcze słoiczek z taką dziwną mazią, którą nakłada się na włosy. Raz mi ją nałożyła. Ale wtedy śmierdziało! Fuj! I włosy mi się lepiły. A mamulina, kiedy po mnie przyszła, krzyknęła: „O Boże!”, i jak tylko wróciliśmy do domu, umyła mi włosy morelowym szamponem, i to od razu dwa razy. („Od razu dwa razy” – śmiesznie, co?). A babcia już mi nigdy więcej nie nałożyła tej maści. Ale czasem pokazuje mi słoik, to znaczy daje powąchać albo dotknąć. Lubię, kiedy babcia Flora mnie czesze, bo potem śmiesznie opowiada, jak

wyglądam: „Dziś wyglądasz jak ta śliczna prezydentka z telewizji.”

I to musi być prawda, bo gdy w domu pytam mamę, tak, żeby się upewnić, ona mówi zupełnie to samo: „Jak?! Jak ta z *Wiadomości*. Włosy ci się nie ruszają nawet na wietrze”.

Babcia Flora jest mamą
tatula, nie mamuliny, ale tatula
mieszka teraz w Gdańsku,
a ja, mama, babcia Flora,
wujek Rysiek

i ciocia Zosia
– w Warszawie.

Babcia Flora jest
porządną kobietą.
Naprawdę, słyszałam,
jak mówiła tak o niej ciocia Zosia,

a ona jest nauczycielką, więc się na tym zna. Chociaż...
ciocia uczy plastyki w podstawówce, dlatego tak do końca
nie wiem, czy się zna na porządnych kobietach. Ale babcia
Flora musi być porządną kobietą, bo zawsze mi daje
cukierki i różne rzeczy. I mamuli daje na kino. Naprawdę.
Mówi: „Masz tu parę groszy, przyda ci się”, a kiedy mama
jej odpowiada, że się nie przyda, bo wszystko mamy, wtedy
babcia Flora mówi: „To będziesz miała na kino”. I mama ma
już chyba dużo tych pieniędzy, bo nigdy do kina nie chodzi.
Czasem żałuję, że moje oczy są zepsute, bo ja mogłabym iść
do kina za mamulinę. W kinie musi być niezmiernie.

Kiedy byłam w sobotę u babci Flory, zadzwonił telefon:
– Ale co też pan opowiada, panie Jurku! – mówiła babcia,
więc już wiedziałam, że tym telefonem dzwoni pan Jurek,
który jest babci dawnym befsztykantem. Tak nazywa go
wujek Rysiek, i chociaż to trudne słowo, zapamiętałam je,
bo wydaje mi się bardzo smakowite. Ma w sobie dużo

befszyka i pasuje do pana Jurka, który chyba jest gruby. Tak myślę, bo kiedyś, u babci Flory, podniósł mnie wysoko, a ja machnęłam nogą i trafiłam w jakąś miękką piłkę. A babcia zaraz go zapytała, czy nie boli go brzuch i czy dobrze się czuje.

Więc zaczęli rozmawiać, a ja słuchałam. Zawsze słucham, bo wtedy wpada mi w uszy wiele nowych słów, a ja bardzo lubię słowa. I lubię, kiedy mamula mi czyta. Mam też sporo takich książek na płytach, do słuchania, więc znam już wiele ciekawych wyrazów. A wyraz „mamulina” wymyśliłam sama. Bo słowa przypominają plastelinę, można je sobie rozciągać i dopasowywać:

mamulina-plastelina.

Babcia Flora mówiła przez telefon dziwne rzeczy:

– Tak, panie Jurku, rzeczywiście, mam w piwnicy stary rower, pan wie, taką damkę,

no ale ja nie jeździłam tyle lat... Nie, nie, za stara jestem... A, bardzo pan uprzejmy... Naprawdę zgrabne?... Co też pan opowiada, przecież są siwe... raczej... A to, to farba... Blond, panie Jurku, to jest taki kolor, jaki ma Konstancja... Tak, wiosna, wiosna... Czy ja wiem, ja nie wyglądam jak te z niemieckich wycieczek rowerowych... A, bardzo pan uprzejmy... Dobrze, pomyślę... Dobrze... Ach, dziękuję, poduszkę na siodełko, pan o wszystkim myśli... Obiecuję... Do widzenia, panie Jurku.

Stuknęła słuchawka telefonu. Zaraz babcia Flora powie jak zwykle: „Ten pan Jurek zawsze ma jakiś filtr w głowie”.

– Dzwonił pan Jurek, jemu to jak zwykle jakiś flirt w głowie. W ogóle się nie zmienia. Jakby wciąż miał pięćdziesiąt sześć lat.

No właśnie. Zawsze tak mówi.

– Babciu, a dlaczego mówiłaś przez telefon, że masz jakąś damę w piwnicy? Miałaś na myśli panią Kwiatkowską z parteru?

© text Olga Masiuk
© for illustrations by Ewa Stiasny
© Wydawnictwo Dwie Siostry, Warszawa 2008

www.wydawnictwodwiesiostry.pl

ISBN 978-83-922807-6-7

redakcja i korekta: Maciej Byliniak
skład: Ewa Stiasny
przygotowanie do druku: Piotr Bałdyga
druk: Drukarnia Wydawnicza im. W. L. Anczyca w Krakowie

Książka wydrukowana na papierze Munken Print White, 90g vol. 1.5

Towarzystwo Opieki nad Ociemniałymi ZAKŁADY DLA NIEWIDOMYCH W LASKACH

Zakłady powstały w 1922 r. z inicjatywy matki Elżbiety Róży Czackiej (1876–1961), założycielki Towarzystwa Opieki nad Ociemniałymi w Laskach i Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Służebnic Krzyża.

Zadaniem Zakładów jest kształcenie i wychowanie niewidomych dzieci i młodzieży. W dziele tym współdziałają zgodnie siostry franciszkanki i pracownicy świeccy, osoby widzące i niewidomi. Corocznie przygotowujemy do samodzielnego życia ponad 300 niewidomych dziewcząt i chłopców.

Działalność Zakładów od początku prowadzona była dzięki ofiarności rodaków w kraju i za granicą. Obecnie, wobec znaczącego wzrostu kosztów utrzymania, pomoc finansowa jest nam szczególnie potrzebna. Może być przekazywana w różnej formie, m.in.:

- darów pieniężnych;
- spadków i zapisów testamentowych;
- dotacji celowych;
- fundowania stypendiów naukowych dla niewidomych uczniów;
- fundowania pomocy dydaktycznych i sprzętu rehabilitacyjnego.

Ufamy, że nasza prośba zachęci wiele osób i instytucji do zaangażowania się w dzieło pomocy niewidomym dzieciom. Każda ofiara będzie cennym darem.

Towarzystwo Opieki nad Ociemniałymi jest organizacją pożytku publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie; podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych mogą mu przekazać, na zasadach i w trybie określonym w przepisach podatkowych, 1% swego podatku należnego w danym roku.

**Dary pieniężne można wpłacać na konta:
Bank Rozwoju Eksportu S.A. w Warszawie
Nr 02 1140 1010 0000 4399 5800 1002 – złotówki (PLN)
Nr 39 1140 1010 0000 4399 5800 1015 – euro (EUR)**